

M.J. Koechlin

Ver en toch dichtbij

'Al Zijn bekenden nu stonden op een afstand, ook de vrouwen die Hem waren gevolgd van Galilea, en zagen dit aan'.

Lukas 23:49

Al deze bekenden zagen dit schouwspel aan. 'Dit' is de Heer met doornen gekroond, blootgesteld aan de verachting en de hoon van mensen. Genageld aan het vloekhout, het kruis, tussen twee misdadigers in. Door God Zelf onderworpen aan het diepste lijden. 'Dit' is het Lam van God, geofferd voor onze zonden. Het is de Zoon des mensen, Die op Zijn gezegend hoofd het hele gewicht droeg van onze overtredingen.

Al de Zijnen die Hem waren gevolgd op Zijn weg, stonden op een afstand. Bij dit onvergelykelijke toneel in de geschiedenis van de wereld stonden allen van verre. Ze waren niet in staat de diepte ervan te peilen of de ernst ervan te begrijpen. Ze zwegen tegenover het onzegbare lijden dat hun geliefde Heer doormaakte, en dat geen mens met Hem kon delen. Hij was alleen op het kruis, terwijl Hij de bittere beker dronk. Zijn God moest zelfs Zijn aangezicht van Hem afwenden, van de Zoon van Zijn liefde.

Wij blijven op een afstand staan, evenals de discipelen. Maar niet zo ver weg dat wij Hem uit het oog verliezen, Die van de aarde is verhoogd. We staan daar in heilige vrees. Laten we niet doen zoals de mensen van Beth-Semes (1 Sam. 6), die uit nieuwsgierigheid keken naar wat er verborgen was in het binnenste van de ark. God alleen heeft alle volmaaktheden kunnen zien van Zijn Persoon en de diepte van Zijn lijden. Onze plaats is op de knieën, en op een afstand die een diep en heilig ontzag vereist.

Deze afstand wordt in type voorgesteld door de 2000 ellen, die de ark scheidden van het volk dat door de Jordaan trok (Joz. 3:4). Daarop stonden de wateren stil. De priesters met de ark stonden op het droge, in het midden van de Jordaan. Heel Israël ging over op het droge, langs de plaats waar de ark stil stond.

Er is dikwijls geprobeerd het lichamelijke lijden van de Heer der heerlijkheid te peilen. Laten we dat niet doen uit nieuwsgierigheid of uit sentimentaliteit. Wat het Woord ons hierover zegt in heilige soberheid, is voldoende voor onze aanbidding. Het Lukasevangelie, het evangelie van de Zoon des mensen, spreekt over het lijden dat Hij heeft ondergaan in Gethsemane en daarna op Golgotha. Een lijden dat de discipelen en wij met hen van verre moeten bezien, zonder dat wij het kunnen peilen.

Het Johannesevangelie confronteert ons echter met de Zoon van God, Die in de wereld Zijn dienst van liefde volbrengt. Daar vinden we niet meer het zondoffer, maar het brandoffer tot een liefelijke reuk voor God. Als daarna Zijn dienst is volbracht, kan Hij Zijn hart openen voor Johannes en Zijn moeder. Hij vertrouwt Zijn moeder aan Johannes toe, de discipel die Hij liefhad. Niet vanaf een afstand richt Hij Zich tot hen, zij staan heel dicht bij Hem. Daar is ook onze plaats, niet om Zijn lijden te bezien maar Zijn liefde.

